

AMSTERDAMSCHÉ TYPEN

DOOR

JAN DE QUACK.

(Fèrse vàn Hààn ùit de Jordaan)

'N BRIEF FAN ME DOCHTER GRIET.

Me dochter Griet lousjeirt four feirtien doage
Bà Tante Dien, 'n skounsuster fàn me vrouw;
Die wount in Kámpe . . . s'hie! nie óp mit froage
Soudàt me frouw sà: „Griet, goa nou moar gaùw!”

Doar hib ik jùist 'n brief fàn Griet ontvàngé,
Die ik ùit „gein” folleidig hier nou geif....
Want Kei en ik, we brande fàn ferlàngé
Te weten hoe u 't findt wat Griet ons skreif;

Se skrààft dan: „Foa en Moe en 't heile Soudje!,
Ik fàt de pen en meld u dat uws Griet
Sich foelt sou stil en effe as 'n groutje,
Want weit, dat j'hier gein sterfeling hoas siet!

„Moar, toch.... ik sou wel lánge wille blààve....
Ouk Tante sààt: „Blààf nog 'n weik of wàt....
Je hib-b-t dòudgewoun toch moar te skrààve....
Je komp op oasem in sou'n klààne stàd!”

„En.... Foa en Moe.... ik wil 't U wel bekenne....
Ik hib 'n jonge knul hier thuis ontmoet,
Die m'àn de klààne ploas al doet gewenne
I-heit óuk Hààn — — — en heif wàt luike snoet!

„Hà heit 'n soak in klouniale woare.
Hà lachte toen ik sprák fàn „koumenà”,
Sou hárrd — — dàt Tante Dien 'm mós bedoare...
'n Suur gesicht... en 't soakie wàss fourbà!

„Nog gistre liepe we de singelgràchte
Mit mouj plànsoen en meinig óuwe pourt!
Hààn, Tante en ik! — — en wàss ik in gedachte,
Dan sà Hààn tellekes 'n oardig wourd —

„Sou kwoame we weir gàuw àn d'Olde-Stroate.
 Sou noemp men hier de hart-ôar fàn de stàd — —
 En Hààn die liep moar alsdour luik te proate
 En 't wàss 'n proat, waardàt je wàt àn hàd!

„Hà liet me sien de Aasselbrug fàn foure,
 De Kouremàrtspourt... dat is me 'n hougte, seg!,
 Dan liet-i sien de mouje Nieuwe-Toure,
 De Bùite-Sous en fours de Nieuwe-weg! —

„De Sandberg is 'n feld mit houge boume
 D'r bùitelangs! 't Instructiebatteljónn
 Mót foak op dit terrààn four oef'ning koume
 Wàt 'k àn 't plàtte gràss soufourt wel merke kon!

„Dan goa-je weir terug, sou noar het Aàland,
 Doar sààn de boere ràak — — — de koeje fet!
 Ein gràsspràcht is het doar, e i n groenig wàland,
 'n Feirman heit ons doar àn wál geset!

„Dàn hei-je de Hoave mit 'n frácht fàn skùite....
 't Sààn Skokkers, Urkers, wàt je álsdour siet....
 De Swolse-bout die foart-t'r altààd bùite,
 De Aassel-af — — — moar i n de Hoave niet!

„Nòu Foa en Moe, nòu sàl ik d'r fàn skààje....
 Fàn-oafend goa-j-k fààn bà Hààn àn hùis!....
 Moar.... Tante Dien goat mei!.... want „mit-se bààje”
 Dat fònn se nie' sou 't hout — — en goar nie' plùis!

„Gedág dàn allemoal.... u en de kindere!
 Fàn Tante Dien en mààn 'n dikke soen!
 'k Blààf nóg 'n weik of wàt.... wat sou-w-t-hindere? —
 En skrààf moar gàuw of Grietje dàt màg doen!!”

Hààn Uitdejordoan.

GRout MOUKUM, 1919.

In 't Nederlandsch luidt deze brief als volgt :

Verzen van Hein uit de Jordaan

'N BRIEF VAN MIJN DOCHTER GRIET.

Mijn dochter Griet logeert voor veertien dagen
Bij tante Dien, 'n schoonzuster van mijn vrouw ;
Die woont in Kampen ... ze hield niet op met vragen,
Zoodat m'n vrouw zei: „Griet, ga nu maar gauw !”

Daar heb ik juist een brief van Griet ontvangen,
Die ik uit „gein” volledig hier nu geef....
Want Kee en ik, we branden van verlangen
Te weten hoe U 't vindt, wat Griet ons schreef ;

Ze schreef dan: „Va en Moe, en 't heele zoodje !
Ik vat de pen en meld u dat uw Griet
Zich voelt zoo stil en effen als 'n grootje,
Want weet, dat je hier geen sterveling haast ziet!

„Maar, toch... ik zouw wel langer willen blijven....
Ook Tante zegt: „Blijf nog een week of wat....
Je hebt 't doodgewoon toch maar te schrijven....
Je komt op adem in zoo'n kleine stad!”

„En Va en Moe.... ik wil 't u wel bekennen....
Ik heb een jongen knul hier thuis ontmoet,
Die me aan de kleine plaats al doet gewennen....
Hij heet óók Hein.... en heeft wát leuke snoet!

„Hij heeft een zaak in koloniale waren,
Hij lachte toen ik sprak van „komenij”
Zóó hard.... dat tante Dien 'm moest bedaren....
'n Zuur gezicht.... en 't zaakje was voorbij!

„Nog gist'ren liepen we de Singelgrachten
Met mooi plantsoen en menig oude poort!
Hein, tante en ik!.... en, was ik in gedachten,
Dan zei Hein telkens een aardig woord....

„Zoo kwamen wij weer gauw aan d' Olde Stroate,
 Zoo noemt men hier de hart-aar van de stad....
 En Hein, die liep maar aldoor leuk te praten,
 En 't was een praat, waar dat je wat aan hadt!

„Hij liet me zien de IJsselbrug van voren,
 De Korenmarktspoort.... dat is me 'n hoogte, zeg!
 Dan liet hij zien de mooie Nieuwe Toren,
 De Buiten-soos en voorts de Nieuwe weg!

„De Zandberg is een veld met hooge boomen
 Er buiten langs! — 't Instructie-bataljon
 Moet vaak op dit terrein voor oef'ning komen,
 Wat 'k aan het platte gras zoo voort wel merken kon!

„Dan ga je weer terug, zoo naar het Eiland,
 Daar zijn de boeren rijk.... de koeien vet!
 Eén graspracht is het daar, één groenig weiland!
 Een veerman heeft ons daar aan wal gezet!

„Dan heb je de Haven met een vracht van schuiten....
 't Zijn Schokkers, Urkers wat je aldoor ziet....
 De Zwolsche boot, die vaart er altijd buiten,....
 De IJssel af maar in de Haven niet!

„Nu Va en Moe.... nu zal ik er van scheiden....
 Van-avond ga ik fijn bij Hein aan huis!...
 Maar... tante Dien gaat mee!... want „met z'n beiden”
 Dat vond ze niet zoo 't hoort.... en heel niet plus!

„Goëndag dan allemaal.... u en de kinderen!
 Van tante Dien en mij een dikke zoen!
 'k Blijf nog een week of wat.... wát zou het hinderen?
 En schrijf maar gauw.... of Grietje dat mag doen!”

